

OD AUTORKY KRIMIROMÁNU VINA A TREST

VERONIKA MARTINKOVÁ

ŽIVÁ MINULOST

Další případ Hany Vítkové a Davida Winklera.





ŽIVÁ MINULOST

Copyright © Veronika Martinková, 2023

Design © Zuzana Bürger, 2023

**ŽIVÁ
MINULOST**

VERONIKA MARTINKOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy.

Všechna práva na knihu jsou vyhrazena. Žádné části knihy nesmí být reprodukovány ani dále šířeny v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití knihy bude trestně stíháno.

Děkujeme za respektování autorských práv.

Prolog

Stála v prostorném obýváku a vychutnávala si pohled, který se jí právě naskýtal. Kdyby to nebylo tak vážné, nahlas by se rozesmála. Ale jejímu společníkovi do smíchu určitě nebylo. I když – proč by na něj měla brát ohledy? Tohle byl jeho problém. On si to zavařil. Ona měla skvělou náladu a nebyl důvod, aby se kvůli němu tvářila, že tomu tak není. Vlastně jedna věc jí celý ten dojem kazila. Načasování. A místo. Neměla mu to říkat teď a tady. V posteli po sexu by to určitě bylo lepší. Mohla by si tak pohled na jeho vyděšenou tvář vychutnat víc zblízka. Při té představě se rozesmála. Nemohla si pomoci. Nešlo to zastavit. Smála se stále hlasitěji. Věděla, že jestli si chce dnešní večer užít, měla by se krotit. Přestat se smát. On se taky bude muset uklidnit. Ačkoli jeho problémem nebyl smích. On byl rozčilený.

Otočila se k němu zády. Snažila se myslet na něco jiného. Před očima se jí míhaly obličejové chlapů, které za svůj život poznala. Jenomže i ti byli k smíchu. Všichni. Jeden jako druhý. Bezvýznamné, nedůležité, směšné nuly. Myslela si, že tenhle bude jiný. Nebyl.

Slyšela, jak k ní přistupuje. Našlapoval potichu, ale i přesto vnímala každý jeho krok. I to, že se za ní zastavil. Nejspíš se už uklidnil, když k ní kráčel tak tiše. Otočila se, aby se mu mohla podívat do očí. Trochu ji vyděsilo, co v nich viděla. Nedokázala to přesně definovat. Byla to zloba? Vztek? Nenávisť? Nikdy dřív u něj takový výraz neviděla. Vypadal teď jako úplně jiný člověk. Na vteřinu ji napadlo, zda během té doby, co byla otočená zády, neodešel a nepustil do domu někoho cizího. Ale byl to on. Jenom ten pohled mu nepatřil.

Usmála se. Šlo však o křečovitý úsměv. Chyběla mu obvyklá bezstarostnost. Zajímalo by ji, jestli si toho on všiml. Nejspíš ne. Vždycky se uměla mistrně přetvařovat. Hlavně pokud se jednalo o chlapy.

Chtěla mu říct, že se nemá tvářit takhle vážně. Že to vždycky vyřeší, tak to určitě vyřeší i tentokrát. Nadechla se, aby mohla promluvit. Právě v ten okamžik jeho prsty sevřely její krk. Byl to náhlý pohyb a ji překvapilo, že se něco takového vůbec děje. Chtěla se nadechnout. Nešlo to. Automaticky zvedla ruce a pokusila se uvolnit jeho sevření, ale neměla proti němu žádnou šanci. Sevření nepolevilo. Dívala se do jeho nelítostných očí a došlo jí, že tohle není žádný vtip. On ji nechtěl jen zastrašit. Chtěl ji zabít.

Natáhla ruce a pokusila se ho poranit. Snažila se mu zatnout své dlouhé nehty do obličejce, nejlépe do očí. Poškrábala ho ale jen na tváři. Trochu od ní poodstoupil, stisk však nepovolil. Znovu se pokusila uvolnit rukama sevření jeho prstů ze svého krku. Nepodařilo se jí to. Poškrábala ho na rukou, ale vůbec na to nereagoval. Jen ona měla pocit, že si tím vším zbytečně rychleji spotřebovává kyslík, který jí ještě zbýval v plicích.

V uších jí hučelo. Bolel ji krk, ale nejhorší bylo stupňující se pálení na hrudi. Potřebovala se nadechnout, avšak přes sevřený krk nemohla. Cítila, že přestává vnímat, co se kolem ní děje. Před očima jí vyskakovaly tmavé skvrny. Z posledních sil zvedla nohu a kopl. Trefila ho. Na pár vteřin uvolnil sevření. Jenomže ona už byla tak zesláblá, že se sesula k zemi. Podařilo se jí nadechnout. Ale plíce nenabraly tolik kyslíku, kolik potřebovaly, protože krk měla pořád stažený předchozím sevřením.

Než dostala možnost nadechnout se podruhé, už se nad ní skláněl a opět objal její krk svýma rukama. Neměla sílu se jakkoli bránit a nechala ho, aby ji zavedl na místo, kde už dýchat nepotřebovala.

9. května, David

Včera večer jsem zaklepal na dveře jejího bytu. Otevřela je během pár vteřin. Nezdála se překvapená tím, že mě vidí.

„Tomáš není doma,“ oznámila mi a chtěla zase zavřít.

„Já vím. Přišel jsem za tebou,“ vysvětlil jsem důvod své návštěvy.

Zarazila se uprostřed pohybu. Okamžik si mě zkoumavě prohlížela, ale nakonec mě nechala vejít dovnitř.

Ráno mě probudila. „Měl bys jít. Tomáš se každou chvíli vrátí. Nechci, aby tě tady viděl.“

„Myslíš, že by náš syn byl pohoršený tím, že jsem tady strávil noc?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Pohoršený ne, ale pravděpodobně dost překvapený. A asi i zmatený. O nic z toho nestojím, tak zmiz,“ oznámila mi na odchodu z místnosti. Než se mi ztratila z dohledu, všiml jsem si, že se usmívá.

Vstal jsem. Oblíkl se a přišel za ní do kuchyně. „Snídání mi nenachystáš?“

„Pokud si dobře pamatuju, nesnídáš,“ odbyla mě.

To měla pravdu. „Kafe?“ zkusil jsem to ještě.

Kývla ke stolu. Stál tam hrnek s kávou. Vzal jsem ho a napil se. Káva byla dobrá. Ale jen do doby, než jsem si všiml zapnuté televize. Stačilo mi sledovat ji pár vteřin a kafe mi v puse zhořklo.

Zrzavá reportérka totiž zrovna mluvila o probíhajícím vyšetřování vraždy vlivného podnikatele Stanislava Flégla, ke které došlo před více než dvěma týdny. I přesto, že kamera zabírala reportérku jen

od ramen nahoru, věděl jsem přesně, kde stojí. Na hliněné lesní cestě zpevněné kameny vedoucí směrem k přehradě. Za ní se tyčily mohutné duby a buky, občas zpestřené jehličnatým smrkem nebo borovicí.

Vzal jsem ovladač a dal televizi víc nahlas. Právě včas, abych zaslechl, jak zrzka mluví o tom, že policie prošetřuje možné stopy v lese, vzdáleném zhruba deset kilometrů od místa, kde byl nalezen zastřelený Stanislav Flégl. Místo, kde se nyní nacházela, bylo – dle zdroje blízkého vyšetřování – úzce spojeno s násilnou smrtí podnikatele. Zda právě zde došlo k vraždě a tělo pak bylo pouze přemístěno k přehradě, zatím nebylo zřejmé. Policie se údajně k probíhajícímu vyšetřování odmítla vyjádřit.

„Do hajzlu,“ ujelo mi.

Tamara se postavila vedle mě. Zrzavou reportérku na obrazovce vystřídal její kolega, který diváky informoval o hodnocení výsledků rozpočtového hospodaření za minulý rok.

„Co se děje?“ zeptala se Tamara. „Měl jsi tam být?“

Věděl jsem, že tou otázkou nemyslela problematiku deficitu veřejného rozpočtu. „Byl bych asi ten poslední, koho by tam chtěli.“

Překvapeně se na mě podívala. „Nějaký problém v práci?“

O mou práci se nikdy moc nezajímala a o kriminalitu v zemi taky ne, takže o mrtvém Fléglovi nejspíš nevěděla. Vlastně mě dost překvapily už ty puštěné zprávy u ní doma.

„Ten zavražděný je Stanislav Flégl. Kvůli jeho synovi mě vyšetřovali z inspekce. Teda pořád vyšetřují,“ opravil jsem se okamžitě. Pravda ale byla, že problém mé případné účasti na vraždě Václava Flégla teď jaksi ztratil na významu, když mě podezírali, že jsem zavraždil i jeho otce.

„Davide?“ oslovila mě Tamara významně.

Sledoval jsem obrazovku. Cítil jsem, že se na mě dívá, ale nechtěl jsem jí pohled opětovat. A už vůbec jsem to nechtěl řešit. Jenže se zdálo, že nebudu mít na výběr. Podíval jsem se na ni. Čekala, že jí to vysvětlím.

„Chceš dlouhou, nebo krátkou verzi?“ Vzhledem k tomu, že před chvílí stála o to, abych byl co nejdříve pryč z jejího bytu, jsem trochu doufal, že si vybere krátkou.

„Hlavně pravdivou,“ oznámila mi chladně.

„Dělal jsem na vraždě studentky. Jejího vraha Václava Flégla – syna toho mrtvého podnikatele – soud osvobodil. I když všem bylo jasné, že to udělal. Otec oběti, Josef Havelka, Flégla pár dnů po osvobozujícím verdiktu ubodal u sebe v bytě. Pak mě tam zavolal. Začali to řešit z inspekce, protože si Stanislav Flégl myslel, že jsem byl do smrti jeho syna zapletený.“

Tamara mě přerušila: „A byls?“ Otázku mi položila naprosto věcně a bez emocí.

„To jsme už probírali,“ připomněl jsem jí trochu našťavaně. „Nebyl jsem do jeho smrti zapletený. Josef Havelka se k vraždě doznal. Dohodl se se státním zástupcem, že si odsedí dvanáct let. Soud to akceptoval. Pak ve vězení spáchal sebevraždu. Dva týdny nato někdo zastřelil Stanislava Flégla.“

Tamara se na mě pořád dívala a čekala, že budu pokračovat.

„To je všechno,“ oznámil jsem jí a zase se raději zaměřil na právě vysílané zprávy.

„Znám tě skoro dvacet let. Tohle možná zabírá na vyšetřovatele z inspekce nebo na ni, ale mě neoblbněš,“ prohlásila, zatímco šla do kuchyně. „Jak se ten údajný vrah dostal do domu otce dívky, kterou měl zavraždit? To tam jen tak přišel na společenskou návštěvu?“ zeptala se, když už seděla u stolu.

Nekomentoval jsem, že to nebyl údajný vrah. On to udělal, jenom ho neodsoudili. Sedl jsem si naproti ní s hrnkem kávy v ruce. Tohle teda nebude krátká verze, došlo mi.

„Nevím. Navštívil jsem Josefa Havelku ve vězení pár dnů před tím, než spáchal sebevraždu. Taky jsem se ho na to ptal. Řekl mi, že ten večer přišel Václav Flégl k němu domů. Na chodbě mu údajně řekl, že jeho dceru zavraždit nechtěl. Prý se jednalo o nehodu. Josef Havelka ho pozval dál a on šel. Toxikologie prokázala, že v sobě měl v době smrti vysokou dávku heroinu. Možná proto se choval tak nesmyslně.“ Pro sebe jsem si nechal, že Josef Havelka dost dlouho přemýšlel, než mi to řekl. Takže mi lhal. Jenom jsem nevěděl proč. Někoho kryl?

„Heroin? Kdo ho tomu Fléglovi dal?“ vyrušila mě Tamara z úvah.

Tušil jsem, kam tím míří. Kdysi jsem dělal skoro rok na protidrogovém. V utajení, takže jsem měl pár kontaktů mezi dealery. „Já ne,“ zareagoval jsem.

Nekomentovala to.

„Trochu jsem se poptal u lidí, kteří Václava Flégla znali. Podle nich byl závislý na heráku ještě před tím, než ho zavřeli. Pak půl roku seděl. Je možné, že když ho propustili, prostě si koupil svou obvyklou dávku. Jenomže vzhledem k půlroční abstinenci na něj měla trochu silnější vliv.“ Seznámil jsem ji s tím, co jsem během posledního týdne zjistil. Že se mi podařilo najít chlapa, který Fléglovi herák prodal, jsem jí už neřekl.

Ten chlap se jmenoval Oldřich Hověžák. Bohužel neprojevoval ochotu jít dosvědčit, že někomu prodal fet. A to jsem se ho snažil přesvědčit opravdu hodně. Kdyby se mi povedlo dokázat, že já jsem Fléglovi heroin nedal, možná by mě přestali podezírat z inspekce. Jenomže Hověžák se přesvědčit nenechal.

„Co ta vražda jeho otce?“ zajímala se Tamara.

„O tom nic nevím,“ lhal jsem.

„Proč jsi řekl, že bys byl tím posledním, koho by tam chtěli?“ Kývla přítom na televizi. „Jsou to kolegové. Vy přece držíte při sobě, ne?“

„Nejsme sekta,“ prohlásil jsem pobavený její formulací.

Usmála se.

„Nedělá na tom nikdo od nás. Předali to Praze,“ vysvětlil jsem. Vlastně bych ani nemohl tvrdit, že lidi od nás – alespoň někteří – by byli ochotni mi jakkoli pomáhat, došlo mi.

„Proč zrovna Praze? To to nemohli dát někomu, kdo je blíží?“ zeptala se překvapeně.

„Asi měli strach, že na někoho, kdo je blíží, bych mohl mít vazby. Nebo šlo o to, že Stanislav Flégl vlastnil v Praze pár firem. Měl tam hodně známých a dost se angažoval v politice. Vyšetřování probíhá souběžně i v Praze, takže tohle taky mohl být jeden z důvodů,“ nastínil jsem, proč našemu oddělení případ po dvou dnech sebrali.

Z další debaty nás vyrušil klíč v zámku. Pokud si Tamara nenašla chlapa, kterému by už dala i klíče od svého bytu, byl to Tomáš. Dopil jsem kávu a vstal zrovna ve chvíli, kdy do kuchyně vešel náš syn. Nevypadal, že by ho moje přítomnost překvapila. Pozdravil se s námi a zamířil k sobě do pokoje.

„Jak ses měl?“ zajímala se Tamara.

„Fajn,“ pronesl, než za sebou zavřel dveře.

„Jak jsi to říkala? Překvapený a zmatený?“ připomněl jsem jí slova, která před chvílí použila v souvislosti s tím, že by mě tady Tomáš viděl.

„Jo, ale tím jsem vlastně myslela lhostejný a nevšímavý.“

Byl jsem už na odchodu, když se mě zeptala, jestli by mi nevadilo, kdyby vzala příští víkend Tomáše do Švýcarska. „Jeli bychom už v pátek,“ dodala.

Nevadilo mi to.

„Můžeš jet taky,“ nabídla mi.

„V pátek dělám,“ reagoval jsem. Jenže představa víkendu stráveného o samotě mě vůbec nelákala. S tím, že bych pracoval, jsem počítat nemohl. Honza mi už odmítal psát další směny, protože přesčasů jsem měl požehnaně. V tom případě bych si je vlastně mohl vybrat. „Možná bych si to mohl zařídit,“ slíbil jsem neurčitě, než jsem odešel.

13. května, Hana

Moje původně dvoutýdenní neplacené volno se nakonec protáhlo na tři týdny. Domů jsem se vrátila včera a dneska měla směnu. I když vlastně *domů* nebyl přesný termín. Vracela jsem se do domu kamarádky Karolíny. Zнала jsem ji od školky a zrovna teď mi poskytovala azyl. Tvrdila, že jí to nevádí, a i přesto, že jsem jí věřila, nechtěla jsem moc dlouho zneužívat její pohostinnosti. Problém s bydlením budu muset co nejdřív vyřešit. Ale ani po třech týdnech strávených sama jsem nevěděla jak. Buď se vrátím k Davidovi do jeho domu, nebo vypovím nájemníkům smlouvu a vrátím se do svého bytu. V tom případě bez Davida. Kruci. Vážně jsem věřila tomu, že pokud na pár dní zmizím a neuvídím se s ním, rozhodnu se, co chci? Nestalo se. Vrátila jsem se po třech týdnech, ale nebyla o nic moudřejší, než když jsem odjížděla. Vlastně se to naopak všechno ještě víc zkomplikovalo.

Včera jsem měla v plánu Davidovi zavolat. Ale nějak jsem se k tomu pořád nemohla odhodlat. Takže jsem dneska odjížděla do práce s tím, že ho tam možná potkám. Věděla jsem, že tohle není zrovna ideální situace, a vyčítala si, že jsem včera nesebrala odvalu a nepromluvila si s ním. Na druhou stranu existovala možnost, že bude mít volno a na ředitelství ho neuvídím. V tom případě mu hned po směně zavolám a promluvím si s ním večer, slíbila jsem si. Sice jsem nevěděla, co mu řeknu, ale už jsem to nemohla dál odkládat.

Šťěstí mi přálo. David měl dneska volno a směnu měl mít až zítra. Když jsem vyřešila tohle, zašla jsem za Honzou Urbanem. Dlužila

jsem mu omluvu za to, jakým způsobem jsem si řekla o neplacené volno. Nebylo to zrovna taktní. Byla jsem tenkrát naštvaná a to volno chtěla za každou cenu, takže jsem Honzovi řekla něco, za co jsem na sebe nebyla pyšná.

Honza se zdál potěšený tím, že mě vidí. Jakmile jsem vešla k němu do kanceláře, okamžitě mi vyšel vstříc a objal mě.

„Teda, takové přivítání bych od šéfa nečekala,“ pronesla jsem s úsměvem.

„Aby sis to špatně nevyložila, jsem jen rád, že jsi zpátky, protože už nemám komu rozepisovat směny,“ okomentoval mou poznámku a oplatil mi úsměv.

Usadila jsem se na židli, zatímco Honza zaujal místo naproti mně. Měla jsem čas si ho prohlídnout. Zdálo se, že trochu přibral – což určitě neudělalo radost jeho ženě –, ale jinak vypadal, že je po prodělaném infarktu už v plné síle. Do práce se přitom vrátil jen pár dnů před tím, než jsem si mu řekla o volno. Vlastně jsem tenkrát měla štěstí. Jeho dočasný zástupce, plukovník Kadlec, by mi nejspíš takhle narychlo vstříc nevyšel.

„Odpočinula sis? A ujasnila to, kvůli čemu jsi odjela?“ zeptal se starostlivě.

„Odpočinula, ale jasno moc nemám,“ odpověděla jsem upřímně.

„Nepřijela jsi mi doufám jen říct, že chceš další volno, že ne?“ reagoval zděšeně.

„Neboj. Vlastně jsem si udělala jasno alespoň v tom, že ten odjezd nic nevyřešil.“

„Už jsi s ním mluvila?“

„Ne. Přijela jsem teprve včera. Promluví si s ním po práci.“

Honza se zatvářil překvapeně. Hned mi vysvětlil proč. „Ale David dneska dělá.“

Zaskočilo mě to. „Vážně? Dívala jsem se na rozpis a neviděla ho tam.“

„Jo, na to jsem zapomněl. Potřeboval zítra volno, ale protože jsem na jeho směnu neměl koho dát, vyměnil si službu s Danielem Pursou. Nebyl jsem si jistý, že dneska dorazíš,“ dodal ještě na vysvětlenou.

Jako bych snad někdy nepřišla do práce, napadlo mě, ale nahlas jsem to nekomentovala. Místo toho jsem se mu omluvila za svůj nevhodný komentář, když jsem chtěla neplacené volno.

„To je v pořádku, Hano. Chápu, že toho na tebe bylo moc. Vlastně jsi tenkrát měla pravdu. Kdybys potřebovala volno z jiného důvodu, ten proslov bych si odpustil,“ přiznal.

Honzy jsem si vážila mimo jiné i proto, že uměl uznat svou chybu. Rozhodně to byl nejlepší nadřízený, s jakým jsem kdy pracovala. „Tak co významného se stalo za dobu mé nepřítomnosti?“ zeptala jsem se napůl z legrace.

Šéf zvážněl. „Spousta věcí, ale upřímně nemám žádné informace, které by už neproběhly médií. Zrovna teď jsou vlastně taky jedním z mých hlavních zdrojů,“ prohlásil trpce.

Nechápala jsem, o čem to mluví. „Já jsem se poslední dobou jakýmkoli zprávám vyhýbala, takže nic nevím.“

Překvapeně nadzvedl obočí. „Vážně? Vůbec nic?“ ujišťoval se.

Přikývla jsem na souhlas.

„Nic o Fléglovi? Ani Adlerové?“

Znovu jsem kývla. Ale nebyla mi jasná souvislost mezi těmi dvěma. I když – jistá spojitost tady byla. David. Kvůli vraždě Václava Flégla ho už přes půl roku vyšetřovali z inspekce. Sandra Adlerová byla čerstvějším problémem. Mimo jiné obvinila Davida, že s ní spal.

„Flégla někdo zavraždil,“ oznámil mi Honza.

Nepochopila jsem to. „Sice jsem řekla, že jsem poslední dobou nesledovala zprávy, ale myslela jsem tím posledních pár týdnů. Ne že jsem byla mimo posledního půl roku.“

„Mluvím o jeho otci,“ uvedl trpělivě věci na pravou míru.

„Někdo zavraždil otce Václava Flégla?“ ujišťovala jsem se.

Jen přikývl.

Chvilí jsem přemýšlela. „Jak se to stalo? Už se ví, kdo to udělal?“ Ale ani nemusel odpovídat. Kdyby se to vědělo, nemluvil by o tom. Takže pachatele nemají a Šnajdr z inspekce určitě podezřívá Davida z dalšího trestného činu.

„Stalo se to v podstatě hned po tom, co jsi odjela. Našli ho zastřeleného v lese. Vyjel k tomu Franta s Davidem. Ten našťestí z místa činu odešel, když si uvědomil, kdo je oběť. Ne že by to na inspekci udělalo dojem,“ dodal skepticky. „Ani ne za osmačtyřicet hodin nám případ sebrali. Teď to řeší Praha.“

„To nevypadá dobře,“ shrnula jsem, co už mu ale bylo určitě jasné.

„Stanislav Flégl měl spoustu důležitých přátel. A těm se nejspíš nelíbila představa, že by vraždu jednoho z nich měli řešit kolegové možného pachatele. Teda doufám, že jde jen o tohle,“ dodal ještě.

„Jak to myslíš?“

„Ani nevím. Možná jsem už moc podezřívavý.“

Nejspíš nebyl. Před měsícem jsem zjistila, že se vyšetřovatel z inspekce snaží na Davida hodit vraždu Václava Flégla. Nebo alespoň spoluúcast na jeho vraždě. Nedalo se počítat s tím, že by teď ve své píli ustal. „Řekl ti David, co po mně chtěl Šnajdr, když jsi tady nebyl?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Václavu Fléglovi dal někdo před smrtí vysokou dávku heroinu. Šnajdr chtěl, abych mu sehnala kontakt na nějaké dealery, které David znal z dřívějšíka. Naznačil, že někoho z nich přesvědčí, aby se přiznal, že heroin Davidovi prodal. Takže by mohli Davida obvinít, že dal drogy Fléglovi a odvedl ho do bytu Josefa Havelky, kde ho pak Havelka zavraždil.“

Honza pár vteřin mlčel. „Hlásila jsi to někomu?“ zeptal se nakonec. „Ne,“ přiznala jsem. Co jsem si nechala pro sebe, bylo, že na tom trval David. Řekl mi, že by mi nikdo nevěřil. Což bylo sice pravděpodobné, ale stejně jsem měla výčitky, že jsem to neudělala. Existoval by oficiální záznam, že Šnajdr chtěl někoho přinutit, aby proti Davidovi křivě svědčil. Teď jsme neměli nic. A čím později to ohlásím, tím méně důvěryhodné to bude. Trochu jsem čekala, jak se k tomu Honza postaví. Nezklamal.

„Někoho z generální inspekce znám. Zkusím to s ním probrat,“ slíbil.

Až když jsem opustila Honzovu kancelář, mi došlo, že jsem se nezeptala, co se dělo se Sandrou Adlerovou. Vlastně jsem to asi raději ani nechtěla vědět.

Od Honzy jsem zamířila do kanceláře za Oldou Vaculou. Když jsem si tak narychlo vzala volno, předala jsem mu některé své věci k dořešení. Takže jsem s ním teď strávila celé dopoledne a řešila papírování. Davida jsem neviděla.

Bylo chvilku před dvanáctou a já jsem odešla za Martinou kvůli protokolu z výslechu, ke kterému jsme se s Oldou nemohli dostat. Martinu jsem zrovna zastihla zabranou do hovoru s nějakým

mužem. Postavila jsem se opodál a čekala, až s návštěvníkem skončí. Dívala jsem se přes okno na parkoviště. Přistihla jsem se, že pohledem pátrám po Davidově autě. Neviděla jsem ho, ale taky to mohlo být způsobeno mým značně omezeným výhledem.

„Hano?“ oslovil mě někdo. Trochu mě polekal.

Otočila jsem se za hlasem. Za mnou stál Alex Toman. Chodili jsme spolu do školy a nějakou dobu pak pracovali na obvodě. Už to ale bylo minimálně deset let, kdy jsem ho viděla naposledy. Za tu dobu mu trochu prořídly nakrátko střižené světlé vlasy a nabral pár kilo. Taky neměl hladce oholenou tvář, na kterou jsem u něj bývala zvyklá. Místo toho ji zdobilo několikadenní strniště. Z hnědých očí se mu však nevytratil úsměv.

„Rád tě vidím,“ pronesl a objal mě.

Jeho osobní gesto mě překvapilo.

„Nebyl jsem si jistý, jestli jsi to ty. Ani jsem nevěděl, že tady děláš,“ dodal.

„Jsem to já a dělám,“ oznámila jsem mu s úsměvem.

„Máš čas? Můžeme zajít na oběd, co ty na to?“

V podstatě mi ani nedal možnost odpovědět a vyrazil ke vchodu. Došlo mi, že se od doby, kdy jsem ho viděla naposledy, vlastně vůbec nezměnil. Nikdy se dlouho nerozhodoval a nedával k tomu prostor ani ostatním.

Vykročila jsem za ním.

Když jsme míjeli Martinu, jenom prohodil jejím směrem, že se ještě vrátí.

U oběda mluvil hlavně Alex. Ani mi to nevadilo. Poslouchala jsem a občas něco souhlasného zamumlala. Jakmile se dostatečně vypovídal, zeptala jsem se, proč přišel na ředitelství. „Chceš k nám?“ zajímalo mě.

„Pracovní důvod sice mám, ale ne tenhle,“ informoval mě. „Potřebuju mluvit s tvými kolegy. Teda kolegy a jedním nadřízeným. Plukovník Urban je, hádám, tvůj šéf.“

Potvrdila jsem mu to.

„Dělám u inspekce a asi víš, že jednoho od vás vyšetřujeme.“

Sousto, které jsem se právě chystala sníst, jsem i s vidličkou položila na okraj talíře. Alex si nejspíš nevšiml, jak mě to, co právě řekl, překvapilo. Nebo všiml a považoval to za běžnou reakci.

„Davida Winklera. Znáš ho dobře?“ pokračoval.

„Děláme spolu přes deset let.“ Bylo jediné, na co jsem se zmohla.

Alex jen pokýval hlavou a zase se pustil do jídla. Já jsem upírala pohled do talíře, ale na těstoviny, které na něm ležely, mě už přešla chuť.

„Myslela jsem, že to řeší major Šnajdr,“ dostala jsem ze sebe po chvíli.

Alex se na mě podíval. Jeho oči se mi už nezdály tak přátelské, jako když jsem se do nich dívala na ředitelství.

„Jo, řeší. Jenže po vraždě Stanislava Flégla se to zkomplikovalo. Navíc kolega Bílek, který na tom s majorem dělal, si včera zlomil nohu, tak mě na to přeřadili. Ráno jsem si pročítal výpovědi a zprávy ve spisu, ale raději si vytvářím dojem na základě osobního setkání. Tak jsem sem vyrazil. Ale nejspíš jsem neměl přijít tak neohlášený, protože plukovník Urban prý zrovna něco urgentního řeší a kapitán Winkler je někde v terénu, jak jsem zjistil. Na druhou stranu je fajn, že mám čas na oběd s tebou,“ dodal a zase se usmál.

Jestli dělal na případu teprve od rána, asi nevěděl, že nejsem jen Davidova kolegyně.

„Jaký je kapitán Winkler? Podle toho, co jsem slyšel, na majora Šnajdra moc dobrý dojem neudělal,“ zajímal se.

Zнала jsem Alexe několik let. Vždycky se snažil se všemi vycházet a jít na věci po dobrém. I když to občas byla jen přetvářka. Byl

zrovna tohle ten případ? Celá ta historka, že nevěděl, kde dělám. Pozvání na oběd. Mohl si to připravit, aby ode mě získal informace? Nevěděla jsem to. „David je dobrý vyšetřovatel,“ řekla jsem jen.

Alexe moje odpověď zjevně pobavila. Rozpráhl ruce v nevinném gestu. „Dobře, chápu. Nechceš donášet na kolegu. Nechám toho.“ Zase se usmál. Změnil téma a začal mluvit o svých dvou dětech.

„Co Jana?“ vzpomněla jsem si na jeho manželku.

„Rozvedeni. Už pět let. Došla jí trpělivost s policajtem, který je pořád v práci a ještě za to dostává mizerný plat,“ prohlásil. Podle tónu jeho hlasu jsem ale usoudila, že se s tím už srovnal. „To je holt úděl nás policajtů,“ dodal teatrálně. „I když – asi ne všech. Vy na kriminálce si na blbý plat zjevně stěžovat nemůžete. Někteří z tvých kolegů si žijí docela slušně, podle toho, co jsem slyšel.“

„Jak to myslíš?“ zajímalo mě.

Alex se napil vody ze sklenice, která před ním stála, než mi odpověděl. „Ale to je jenom takové citlivé téma u nás na oddělení. Citlivé hlavně pro majora Šnajdra. Pokud jde o kapitána Winklera, major si nechal zjistit jeho majetkové poměry. Nadšeně pak referoval nadřízeným, že se Winkler určitě nechává upláct, protože si za vlastní koupil byt, barák, auto. Problém nastal v momentě, kdy si to major pořádně prověřil. Zjistil totiž, že původ peněz, za které si ty věci Winkler pořídil, byl naprosto legální. Myslím, že je zdědil nebo tak něco. Takže major Šnajdr musel nadřízeným sdělit tu nemilou zprávu, že z jeho podezření nic nebude. Od té doby si z něj někteří kolegové dělají srandu, že by měl jít raději ke kriminálce, protože se tam slušně vydělává. Dost ho tím štvou, mimochodem.“

To jsem si dovedla představit. Šnajdr určitě nerad přiznával, že se v něčem pletl. A rozhodně se mu nelíbilo, když mu to někdo připomínal.

„Proč Davida Winklera pořád vyšetřujete, když nic nemáte?“ zeptala jsem se. Možná jsem to přehnala, ale na taktizování a postupné tahání informací jsem neměla náladu.

Alex se nadechl. „Neměl bych to s tebou řešit,“ řekl.

„Už jsi začal,“ připomněla jsem mu.

„Tak bych to ukončil tím, že není pravda, že nic nemáme. Ještě jsem se ani zdaleka neseznámil se všemi důkazy. Ale musím říct, že pokud jde o účast Davida Winklera na těch třech vraždách, nemyslím si, že do toho zapletený není. Netvrdím, že to rovnou udělal, ale ví víc, než přiznává.“

„Třech?“ Měla jsem za to, že se Alex spletl, ale i tak mě to překvapilo. Vyšetřovatel si většinou dobře pamatoval, jestli řeší dvě, nebo tři vraždy.

Alex si promnul strniště na bradě. Upřeně mě pozoroval. Všimla jsem si, že přitom lehce přivřel oči. Levý loket si položil na stůl a ruku zvedl k obličejí. Palec si opřel o bradu a prsty si částečně kryl ústa. Nechtěl mi to říct. Takže se nejednalo jen o přerěknutí. On ty tři vraždy myslel vážně. Vyčkávala jsem.

Nakonec ruku položil na stůl a lehce se ke mně naklonil. „Josef Havelka, otec té holky, z jejíž vraždy byl obviněn Václav Flégl, spáchal na začátku dubna ve věznici sebevraždu.“

To jsem věděla. A taky, že kvůli tomu Šnajdr už Davida vyslyšel, protože David byl pár dnů před tou sebevraždou za Josefem Havelkou ve vězení.

Alex pokračoval: „Možná to nebyla sebevražda. Někdo na soudním zadal do počítače, že toxikologie Josefa Havelky byla provedena s negativním výsledkem. Člověk, který pod tím byl podepsaný, si toho před nedávnem všiml. Sám se nám přihlásil s tím, že on ten test neprováděl. V té době ani nebyl v práci, ale

na dovolené. Takže jsme požádali vedoucího lékaře, aby test provedli znovu z uschovaného vzorku. Jenomže ho nemůžou najít. Přišlo se na to až potom, co proběhla kremace Josefa Havelky. Vězeňský psycholog navíc tvrdí, že Havelka neměl sebevražedné sklony. A taky jsme zjistili, že tři dny před tou údajnou sebevraždou za ním přišel Winkler na návštěvu do vězení. Když se na to major Šnajdr Winklera u nás ptal, ten mu k tomu nechtěl nic říct a dost ho rozčílilo, že se o to vůbec zajímáme. Podle mě máme řadu nepřímých důkazů, které nás vedou k tomu, že David Winkler pomohl Josefu Havelkovi odstranit domnělého vraha jeho dcery. Josef Havelka mu pak ve věznici vyhrožoval, že to oznámí. Winkler proto zařídil jeho vraždu tak, aby to vypadalo jako sebevražda, a postaral se o zmizení toho vzorku. Na soudním prý dělá ženská, se kterou má velmi blízký vztah. Mohla to pro něj udělat. Když tohle všechno zjistil otec Václava Flégla, zavraždil i jeho,“ zakončil Alex.

To, co mi říkal, ho naprosto pohltilo. Byl tou vykonstruovanou historkou fascinovaný. A co bylo nejhorší, věřil jí.

Uvědomil si, že se nechal unést. Zase se odtáhl. „To jsem ti toho řekl víc, než jsem původně plánoval. Musíš mě brát trochu s rezervou. Znáš mě, vždycky jsem byl do všeho hrozně zapálený,“ dodal omluvně.

To byla pravda. Pokud se jednalo o cvičení ve střelbě nebo zkoušku z trestního práva, byla to zábava. Když byl takhle horlivý při prokazování něčeho, co se nestalo, už to taková legrace nebyla. Hlavně v situaci, kdy to znamenalo, že tím chtěl někomu zničit kariéru a život. A když tím někým byl David.

Dojedli jsme – i přesto, že já jsem na jídlo úplně ztratila chuť – a vrátili se na ředitelství.

Už když Alex parkoval, jsem si všimla vysoké, hubené postavy před vchodem do budovy. Opřený o stěnu s rukama v kapsách tam stál David. Sledoval mě a Alexe celou cestu z parkoviště až ke vchodu.

Alex mi něco říkal, ale nevnímala jsem ho. Opětovala jsem Davidovi pohled. Jakmile jsme přišli až k němu, pozdravila jsem se s ním. Sotva mi odpověděl, ale pohled ze mě nespustil. Tvářil se našťavaně. Na Alexe navíc určitě působil arogantně. Tohle nebyl zrovna vhodný první dojem, který by měl na vyšetřovatele z inspekce udělat.

Když jsem se Davidovi zahleděla do očí – které se mi teď na světle zdály zelené –, viděla jsem v nich taky zklamání a smutek. Zklamání z toho, že jsem mu nedala vědět, že jsem zpátky. A smutek vlastně asi ze stejného důvodu.

„Alexi, to je kapitán David Winkler,“ představila jsem svému doprovodu Davida. V té chvíli mi došlo, že vlastně nevím, jakou má Alex hodnost.

Alex ale nezahálel a podal Davidovi ruku. „Kapitán Alexandr Toman. Generální inspekce bezpečnostních sborů. Potřeboval bych s vámi mluvit, kapitáne Winklere.“

Výraz Davidových očí se změnil. Teď už v nich bylo jen opovržení. Alexovi ruku nepodal. Pořád měl ruce v kapsách. „Nemám čas. Něco řeším.“

Alexe jeho zjevné nepřátelství zaskočilo. „Řešíte? Před budovou policejního ředitelství s rukama v kapsách?“ zeptal se se zdviženým obočím.

David se usmál. Ale nebyl to upřímný úsměv. „Tak mám pauzu na oběd. Na tu mám zákonné právo. Jestli se mnou chcete mluvit, můžete za...“ významně se podíval na hodinky – dárek ode mě – na levém zápěstí, „pětadvacet minut.“

„Dobře. Stejně jsem chtěl nejdřív mluvit s plukovníkem Urbanem,“ reagoval už naprosto věcně Alex.

Vešli jsme do budovy a Davida nechali za sebou.

„Sympaták,“ prohodil Alex cestou k Honzovi. Tu ironii v jeho hlase nešlo přeslechnout.

Zastavila jsem se uprostřed schodiště. „Alexi, musím ti něco říct.“

Vystoupal pár schodů, aby se ocitl v mé úrovni.

Nadechla jsem se. Mrzelo mě, že jsem mu to neřekla hned. A rozhodně jsem mu to už nechtěla dál tajit. Stejně by se to dřív nebo později dozvěděl. Buď ze spisu, nebo by mu to řekl Šnajdr. „Já s Davidem žiju,“ oznámila jsem mu s pohledem sklopeným do země.

Alex mlčel.

Napadlo mě, že přítomný čas asi nebyl úplně správně, když jsem teď vlastně bydlela u Karolíny a nebyla si jistá tím, jak to s Davidem máme. Ale na tom teď nezáleželo. Podívala jsem se na Alexe.

„Myslel jsem, že jeho přítelkyně někam odjela,“ řekl mi.

„Včera jsem se vrátila,“ vysvětlila jsem.

„Tak to jsem tě vlastně přišel vyslechnout taky. Jsi podezřelá, že jsi mu s vraždou Stanislava Flégla pomáhala.“

13. května, David

Odjel jsem s kolegou Erikem vyslechnout svědka napadení. Vracel jsem se v blbě náladě. Nejenže údajný svědek nic užitečného nevěděl, taky to byl řezník. Ne že by mi vadil způsob jeho obživy, ale postávali jsme čtvrt hodiny v místnosti, kde bylo asi deset stupňů. Ani ne před dvěma měsíci mě bodli. Málem jsem vykřvácel. Největší problém, který jsem od toho útoku měl, byla neustálá zima. Po rozhovoru s řezníkem jsem se cítil jako kus ledu.

Vrátili jsme se s Erikem na ředitelství a mě hned u vchodu zastavila Martina. „Hledal tě tady nějaký člověk z inspekce. Ještě se prý vrátí,“ informovala mě.

Pocit chladu ještě zesílil. „Šnajdr?“ zeptal jsem se rezignovaně.

„Ne, Toman, myslím. Nikdy dřív jsem ho neviděla,“ objasnila mi.

Skvělé. Původně mě vyšetřoval Mrázek. Ten nebyl dost důrazný, tak to předali Šnajdrovi. Když na mě nic nezjistil on, tak to asi postoupili někomu výkonnějšímu. Někomu, kdo nebude mít problém proti mně zfalšovat důkazy. Ne že by se o to Šnajdr taky nepokoušel. Do hajzlu. To byl vážně skvělý den. Uklidňovala mě jedině vidina nadcházejícího prodlouženého víkendu, protože se mi podařilo vyměnit si páteční službu. Takže jsem měl zítra odjet s Tamarou a Tomášem do Švýcarska. Změna prostředí mě snad přivede na jiné myšlenky a zlepší mi náladu. Dost jsem to potřeboval.

Otočil jsem se a zase vyšel před ředitelství. Postavil jsem se tak, aby na mě dopadalo co nejvíc slunečních paprsků. Potřeboval jsem se zahřát a v kanceláři byla zima.

Začal jsem přemýšlet, jestli bych měl novému vyšetřovateli z inspekce říct, kam se o víkendu chystám. Sice mě z ničeho neobvinili, ale byl jsem podezřelý. Výlet za hranice bych si měl odpustit. Jak moc bylo pravděpodobné, že se o víkendu objeví nějaký převratný důkaz, na základě kterého mě budou chtít zatknout? Moc ne. Nic mu říkat nebudu, rozhodl jsem se. V pátek ráno odjedu, v neděli večer se vrátím. Nejspíš mě kvůli tomu nenechají hledat Interpolem.

Všiml jsem si Hany, která mířila směrem k budově. Po jejím boku si to vykračoval nějaký chlap. Byl mi nesympatický už jenom proto, že šel s ní. Takže se Hana vrátila. Otázka byla, jestli definitivně, nebo jestli jen přišla předat Honzovi výpověď. Před více než měsícem jí nabídli práci u organizovaného zločinu v Praze. Řekla, že to nevezala, ale třeba to přehodnotila. Mohl tohle být její nový kolega? Nebo si během těch tří týdnů, co tady nebyla, někoho našla? Ale proč by ho tahala do práce? Měl jsem chuť se vrátit do budovy, ale neudělal jsem to. Zůstal jsem stát a čekal, až přijdou ke mně.

Hana se se mnou pozdravila a svému společníkovi mě představila jako kapitána Davida Winklera. Když takhle oficiálně, chlap asi přece jen bude od policie, napadlo mě. Byl. Ale z inspekce. Vůbec jsem nechápal, proč s ním Hana mluví a navíc mu tyká.

Ještě před půl hodinou by mě nenapadlo, že výslech řezníka v místnosti s teplotou jako v ledničce bude jedním z těch příjemnějších okamžiků dnešního dne.

Hana s Tomanem vešli do budovy. Já jsem se šel projít do parku. Na těch pětadvaceti minutách obědové pauzy, na které jsem upozornil Tomana, jsem hodlal trvat. Ale na jídlo jsem chuť neměl. Během mé procházky mi volala Hana. Nevzal jsem jí to. Ona mě ignorovala tři týdny.

Když jsem se přesně za pětadvacet minut vrátil na ředitelství, řekla mi Martina, že na mě kapitán Toman čeká v jedničce.

Vešel jsem do výslechovky. Toman seděl na židli naproti dveřím a procházel nějaké papíry. Zavřel jsem za sebou, ale nesedl si. Zůstal jsem stát.

Toman na to nereagoval. Přestal listovat v papírech a podíval se na mě. „Možná jsme nezačali úplně nejlépe, kapitáne Winklere.“ Vstal ze židle a začal přecházet po místnosti. „Chápu, že vyšetřování, které je proti vám vedeno, trvá dlouho a je obtěžující.“ Zastavil se u stolu a opřel se o něj. Chápavě se usmál. „Já jsem se do týmu kolegů, kteří prověřují, zda a do jaké míry jste byl zapojen do trestné činnosti, dostal teprve včera. Mohl jsem si pročíst spis a s případem se seznámit od stolu. Dávám ale raději přednost osobnímu kontaktu.“

Jestli na mě chtěl udělat dojem, nepovedlo se. „Já bych dal přednost tomu, kdybyste si to zjistil od stolu. Na všechno, na co se určitě chcete osobně zeptat, jsem už odpovídal vašim kolegům. Několikrát. A ano, na tom, že je vaše vyšetřování dost obtěžující, se shodneme.“

Toman se přestal usmívat. „Vidím, že se vstřícným přístupem u vás nepochodím, co?“ položil mi spíš řečnickou otázku. Poodešel od stolu a vrátil se na své původní místo na židli. „Pomohl jste Josefu Havelkovi zavraždit Václava Flégla?“

„Ne.“

„Zavraždil jste Stanislava Flégla?“

„Ne.“

„Jste jakýmkoli způsobem zainteresován do vraždy Josefa Havelky?“

„Chápu, že jste se ještě nestihl seznámit se spisem nebo že vám to už splývá, ale Josef Havelka spáchal sebevraždu. Major Šnajdr

mě podezírá pouze z účasti na jeho sebevraždě. Myslí si, že jsem ho k ní přesvědčil. Asi byste s kolegy měli lépe komunikovat a vymýšlet si shodná obvinění,“ oznámil jsem mu.

„Můžu vás ubezpečit, že ohledně změny právní kvalifikace v případu smrti pana Havelky jsme s kolegy byli zajedno.“

Zůstal jsem na něj zírat, neschopný jakékoli reakce.

„Zdá se, že jsem vás překvapil. To proto, že jste nevěděl, že Josef Havelka byl zavražděn, nebo že jsme na to přišli?“ zeptal se.

„Nevěděl,“ dostal jsem ze sebe. Ale asi jsem to vědět měl. Stanislav Flégl mi řekl, že Josefa Havelku někdo zavraždil. Tenkrát jsem mu nevěřil.

„Kde jste byl dvacátého dubna od šesté do desáté večer?“ zeptal se mě.

To byla zrovna jedna z těch otázek, na které jsem za poslední tři týdny odpovídal asi dvacetkrát. „Zhruba od půl páté do půl osmé jsem objížděl nevyužívané budovy v okolí bývalé textilky. Adresy jsem dal vašim kolegům. Něco málo po čtvrt na devět jsem se vrátil na ředitelství. V kanceláři jsem se zdržel do půl desáté a pak odjel domů.“ Zněl jsem trochu jako magnetofonová páska, došlo mi.

„Proč jste ty budovy procházel?“ zeptal se.

Taky jedna ze série již několikrát zodpovězených otázek. „Dělal jsem na vraždách prostitutek, jejichž těla byla nalezena v nevyužívaných budovách. Spolupachatelka těch vražd se zmínila ještě o nějakém dalším objektu, ve kterém údajně s vrahem byla. Vytipoval jsem si možné stavby a šel je prohlédnout.“

„Proč jste to, že se vám obviněná zmínila o dalším možném místě činu, nezaprotokoloval? Nebo nevzal na obhlídku někoho z kolegů?“

„Nebрал jsem tu informaci moc vážně,“ vysvětlil jsem mu. Udělal jsem krátkou pauzu. „Ale zároveň jsem nechtěl nic zanedbat,“ dodal

jsem. Tohle jsem už taky několikrát říkal. I tu pauzu jsem mezi těmi dvěma větami udělal. Nečekal jsem, že mi odpoví, ale stejně jsem to zkusil. „Proč si myslíte, že byl Josef Havelka zavražděn?“

Uhnul pohledem. „Máme určité indicie, které nás vedou k této domněnce,“ řekl nakonec.

Indicie. Ne důkazy. Takže to nevěděli jistě. Byl to jenom další pokus, jak mě dostat?

„Podrobnosti vám určitě sdělí někdo z kolegů,“ pronesl. To se na mě už podíval.

Nepochopil jsem, jestli tím myslel někoho z jeho kolegů, nebo z mých kolegů. Nebo Hanu?

Toman vstal, sebral ze stolu rozložené papíry a vykročil ke mně. „Předpokládám, že doznat se nechcete,“ konstatoval.

„Nehodlám se doznávat k něčemu, co jsem neudělal.“

Bez pozdravu odešel z výslechovky. Já jsem tam zůstal. Sedl jsem si na židli a přemýšlel nad tím, jestli mohl mít Stanislav Flégl pravdu a Josefa Havelku někdo zavraždil. Vybavil jsem si ten okamžik, kdy jsem s Fléglem mluvil. Řekl mi, že to byl omyl. Že se před nějakými lidmi zmínil, že by Josef Havelka měl být mrtvý. A pár dnů nato opravdu byl. Flégl mi tvrdil, že za to nikomu nezaplatil a prý ani neví, kdo to mohl udělat. Celá ta historka mi tenkrát připadala vymyšlená a nevěřil jsem jí. Z inspekce ji zjevně za tak přehnanou nepovažovali.

13. května, Hana

Zhruba hodinu po tom, co jsem zavedla Alexe za Honzou, se bývalý kolega objevil u mě v kanceláři. Nezdálo se, že by byl lépe naladěný, než když jsem ho na schodišti informovala o sobě a Davidovi.

„Zítra v osm přijď k nám na inspekci,“ oznámil mi ve dveřích.

„Dobře,“ souhlasila jsem trochu zaskočeně.

Alex se ani nerozloučil a opustil místnost.

„Co to bylo?“ zeptal se mě překvapeně Erik, který se mnou byl jako jediný v kanceláři.

„O nic nešlo.“ Nechtěla jsem mu vysvětlovat důvod Alexova chování. Zase jsem se zabrala do papírování. Ale několikrát jsem se přistihla, jak přemýšlím, proč si někdo z inspekce myslí, že bych mohla být jakkoli zapletena do vraždy Stanislava Flégla. Vždyť mi přece sám Alex řekl, že ví, že jsem tady nebyla.

Erikovi zazvonil mobil. Hovor vyřídil během pár vteřin, ale i takhle krátký telefonát mu podstatně zlepšil náladu. „Mám skvělou zprávu,“ prohlásil.

Přestala jsem se věnovat papírování a podívala se na něj. „Tak sem s ní. Skvělou zprávu dneska potřebuju jako sůl,“ pobídla jsem ho.

„Výborný bude stáhán vazebně,“ oznámil mi vesele.

„Oto Výborný?“ chtěla jsem se ujistit, že mluví o jediném Výborném, kterého jsem znala. Bohužel s ním i osobně mluvila. Ještě teď mi přeběhl mráz po zádech, když jsem si vzpomněla na rozhovor, který jsem s ním před pár měsíci vedla.

„Přesně *ten* Výborný,“ přisvědčil.

Vlastně to bylo skoro na den přesně měsíc, kdy Výborný odešel od soudu s osvobozujícím verdiktem z obvinění ze znásilnění dvou žen. Já jsem ale věděla, že znásilnil minimálně tři. Tou třetí byla před lety moje osmnáctiletá sestra, která po tom, co jí ten hajzl udělal, spáchala sebevraždu.

Proti rozsudku se státní zástupce neodvolal, takže jsem nerozuměla tomu, jak se mohlo stát, že Výborný skončil ve vazbě. Že by se objevily nové důkazy?

Než jsem se na to stihla Erika zeptat, pokračoval: „Sice jsme ho nedostali za ta znásilnění, ale podstatné je, že skončí ve vězení, ne?“

„Tak z čeho jste ho teda obvinili?“

„Myslel jsem, že to víš.“ Nedal mi prostor reagovat. „Výborný zaměstnal u sebe v autoservisu dva chlápky, kteří dřív seděli za krádeže aut. Podle jejich výpovědi je hned druhý den po tom, co je přijal, přesvědčil, aby pro něj na objednávku kradli auta. Pak je většinou rozebírali na díly a Výborný je dál prodával,“ vysvětlil mi.

Ani jsem se nemusela ptát, ale abych ukojila Erikovu touhu po sdělování informací, jsem to udělala. „Kdo přišel s tím, že zaměstnanci Výborného kradou auta a ještě ke všemu na jeho podnět?“

„David. Mluvil s jedním z těch chlápů. Ten nechtěl zase skončit ve vězení, tak se se státním zástupcem dohodl na spolupráci. Odposlouchávali jsme Výborného telefonáty se zaměstnanci. Taky měl odposlechy v dílně a v autosalonu. Stačil nám týden a nashromáždili jsme proti němu solidní důkazy. A ten druhý zaměstnanec taky všechno okamžitě přiznal,“ dodal vítězoslavně.

Vzpomněla jsem si na rozhovor, který jsem vedla s Davidem po tom, co Výborného soud zprostil obvinění ze znásilnění. Chtěla jsem po něm, aby nějak zařídil, ať Výborný skončí ve vězení. Odjela

jsem pryč na tři týdny a on si dal tu práci, vyslechl pár lidí a zjistil, že Výborný není jen násilník, ale taky zloděj. Tohle byl David. Když se pro něco rozhodl, prostě si za tím šel, dokud to nezískal. Vstala jsem ze židle a vyšla z kanceláře. Chtěla jsem ho najít. Poděkovat mu za Výborného a konečně si s ním promluvit o nás.

Narazila jsem na něj v kuchyňce. Zrovna si vařil kávu.

Okamžitě si mě všiml. „Od kdy se kamarádíčkuješ s vyšetřovatelem z inspekce? Od té doby, co mě podezírají z vraždy Stanislava Flégla, nebo to bylo ještě předtím?“ zeptal se mě dřív, než jsem stihla otevřít pusku.

Chut' děkovat mu za Výborného mě rázem přešla. „Alexe znám už od školy. Pár let jsem ho neviděla a nevěděla jsem, že dělá u inspekce,“ pokusila jsem se mu vysvětlit.

Otočil se ke mně zády a nekomentoval to.

„Chtěla bych s tebou mluvit. O nás,“ dodala jsem.

Pár vteřin zůstal otočený zády, ale nakonec se na mě přece jen podíval. „Chceš to řešit teď a tady?“ zeptal se s náznakem výsměchu. „Mohla jsi mi zavolat. Nebo ještě líp, přijít domů a probrat to. Času jsi na to měla dost,“ oznámil mi našťavaně.

Měla jsem na jazyku mu říct, že jsem neměla chut' poslouchat, jak mi zase lže. Ale došlo mi, že takhle se nikam nedostaneme. „Tomáš bude dneska doma?“ zeptala jsem se místo toho.

„Jo,“ odpověděl stručně a napil se kávy. Pořád ze mě nespouštěl pohled.

Ve slabě osvětlené místnosti jeho oči vypadaly hnědé. Uvědomila jsem si, že mi chyběl. Neviděla jsem ho tři týdny a připadalo mi to jako rok. „Co zítra? Mám sice směnu, ale pokud nebude Tomáš doma, mohla bych se zastavit po práci,“ navrhla jsem. Davidův syn trávil víkendy u své matky. A někdy u ní byl už od pátku.

„Tomáš doma nebude. Ale já taky ne,“ dodal okamžitě.

Nebyla jsem si jistá, ale zdálo se, že už nereaguje tak podrážděně. „Tak v sobotu.“ V podstatě jsem to brala jako hotovou věc a chtěla se vrátit do kanceláře.

„Nebudu o víkendu doma. Jedu zítra s Tomášem do Švýcarska. Vrátím se až v neděli večer,“ oznámil mi.

Překvapilo mě to. A z toho, jak se tvářil, jsem pochopila, že nejede jen na výlet se synem. Davidova pořád ještě manželka – nepředpokládala jsem, že by se během těch tří týdnů, co jsem byla pryč, rozvedli – pracovala pro nějakou švýcarskou společnost. „Jedete za Tamarou?“ zeptala jsem se. Snažila jsem se, aby to neznělo vyčítavě.

„Jedeme s Tamarou,“ odpověděl.

Takže příjemný rodinný výlet, uvědomila jsem si s hořkostí. Zamířila jsem pryč z místnosti.

„Nevěděl jsem, že přijedeš,“ pronesl už smířlivěji.

Otočila jsem se na něj. „Změnilo by to něco?“

Jenomže než mi stihl odpovědět, vyrušil nás nově příchozí. „Winklere, můžeš mi laskavě vysvětlit –“ Do místnosti vešel Honza, ale zarazil se uprostřed věty, když si všiml, že jsem tam taky. „Až si to vyřešíte, přijď za mnou,“ řekl Davidovi a chtěl odejít.

Předběhla jsem ho. Protáhla jsem se kolem něj. „My jsme to už vyřešili,“ prohlásila jsem na odchodu. Pokoušela jsem se znít klidně, ale nepodařilo se mi to.

13. května, David

Hana odešla a Honza za ní zůstal zaraženě hledět.

„Co ti mám vysvětlit?“ zeptal jsem se ho. Ale už teď mi bylo jasné, že jde o nějaký průšvih. Jinak by na mě nechodil s Winklerem.

Honza se okamžitě vrátil k tomu, co načal. „Můžeš mi vysvětlit, proč ses svévolně rozhodl porušit rozkaz nadřízeného?“

Přemýšlel jsem, že by bylo rozumnější s Tamarou a Tomášem nikam nejezdit. Nebudu tak zbytečně dráždit inspekci a budu mít prostor promluvit si s Hanou. Jenomže díky páteční vyměněné směně bych tak měl před sebou tři volné dny. Rozhovor s Hanou mohl klidně trvat jenom pár minut. Vážně jsem chtěl strávit tři dny sám doma? To bych si taky mohl zajet na nákup a ten víkend strávit s flaškou, aby mi nebylo moc smutno. Nebo hůř. Existovala totiž i horší varianta, jak bych mohl trávit víkend, došlo mi okamžitě. Zahrnovala brunetu a mě u ní v bytě.

„Vnímáš mě, nebo bych ti to měl raději poslat písemně?“ vyjel na mě Honza.

„Vnímám, ale nechápu, o jakém rozkazu to mluvíš.“

„Pokud se nepletu, z deseti nařízených sezení u psychologa jsi jich absolvoval pouze pět,“ připomněl mi. „Takže od příštího týdne budeš chodit za Patrikem Kokešem.“

To se nepletl. Ale ta sezení byla naprosto zbytečná a hlavně mi je nařídil Kadlec, který tady už nedělal. Honzovi jsem to připomněl.

„Já si nemyslím, že byla zbytečná. Málem jsi umřel. Navíc se vším tím, co se teď děje,“ tím určitě myslel vyšetřování z inspekce,

„ti určitě prospěje, když si o tom s někým promluvíš. Pokud je Patrik Kokeš problém, můžeš chodit za Magdou Pokornou.“ Asi si myslel, že tohle vstřícné gesto ocením.

„To nebude potřeba. Během těch pěti sezení s Kokešem se z nás stali nerozluční přátelé,“ oznámil jsem mu.

Došlo mi, že od svého návratu na ředitelství jsem absolvoval jeden nepříjemný rozhovor za druhým. S tím řezníkem jsem měl raději zůstat celý den. I v těch deseti stupních bych se cítil komfortněji.

Patrik Kokeš byl policejní psycholog, který před pár lety chodil s Hanou. Proto ta Honzova nabídka, že můžu využít služeb jiného policejního psychologa. Odmítl jsem ho, protože s Kokešem se z nás sice přátelé nestali, ale Hanin bývalý měl tolik rozumu, že netrval na tom, abych se mu na sezeních svěřoval. Po tom, co mi Honzův dočasný zástupce plukovník Kadlec nařídil, že musím povinně absolvovat deset hodinových sezení u psychologa, a protože Magda Pokorná byla v té době na dovolené, souhlasil Kokeš s tím, že za ním můžu chodit dvakrát týdně, ale přitom nebudeme nic řešit. Já jsem si vyřizoval svoje pracovní věci a on ty svoje. Kadlec byl spokojený a já taky. Předpokládal jsem, že těch zbylých pět hodin bude probíhat ve stejném duchu.

V kanclu jsem se rozhodl, že volný víkend a změnu prostředí budu právě teď potřebovat. Takže jsem nezavolaal ani Pursovi, že bych si vzal zpátky zítřejší směnu, ani Tamaře, abych zrušil Švýcarsko.

Na odchodu jsem narazil na Kokeše. Sotva mě pozdravil. Došlo mi, že od doby, co Hana odjela, se tvářil dost nepřátelsky. Pan magistr asi zapomněl, že jsem mu pomohl od nepříjemné žaloby. Ale vlastně mi to bylo jedno. Nepotřeboval jsem se s ním kamarádit. Zastavil jsem ho. „Honza trvá na tom, že mám dokončit ta sezení,

která nařídil Kadlec. Takže úterý a čtvrtek v devět?“ navrhl jsem rovnou.

Ani se nepokoušel tvářit se přátelštěji. „Není vhodné, abys chodil za mnou. Domluv se s Magdou,“ oznámil mi a chtěl odejít.

Rozhodně jsem se nechystal chodit za Magdou a vykládat jí, jak se cítím. Chtěl jsem chodit za ním a těch pět hodin strávit prací místo nesmyslného vykecávání. „To bych mohl. A taky bych mohl Honzovi říct, jak probíhalo těch pět sezení, která jsem u tebe už absolvoval. Určitě by ho to dost překvapilo,“ reagoval jsem na jeho nepřátelský přístup.

Kdyby mohl zabíjet pohledem, měli by kolegové práci s podezřelým úmrtím přímo na půdě policejního ředitelství. Tahle myšlenka mě pobavila. Usmál jsem se.

Zjevně jsem ho tím jenom víc rozčílil. „Nechápu, jak –“ zarazil se. Pevně stiskl rty. Nadechl se. „Úterý a čtvrtek v devět,“ řekl nakonec.

Ani mě nezajímalo, co nechápal. Možná to, jak můžu být takový kretén. Nebo proč mě Honza ještě nevyrazil. Nebo proč se mnou byla Hana. Variant bylo hned několik.

Opustil jsem budovu a nastoupil do auta. Při vyjíždění z parkoviště jsem měl pocit, že jsem zahlédl Sandru Adlerovou. Asi mi už vážně přeskočilo. Pustil jsem to z hlavy a raději myslel na víkend. Těšil jsem se, že strávím nějakou dobu s Tomášem. Ale k dokonalosti tomu víkendu chybělo, že Hana zůstane tady. Kdybych to všechno tak nepodělal, mohl jsem mít víkend přesně takový, jaký bych si představoval. A nemusel bych ho trávit ve Švýcarsku. Stačilo by mi být doma s Tomášem a Hanou.

14. května, Hana

V pátek ráno jsem neodjela na ředitelství, ale místo toho zamířila na generální inspekci. Dorazila jsem tam deset minut před osmou. Nehodlala jsem působit jako nedočkavá školačka, takže jsem devět minut čekala na parkovišti. Do budovy jsem vstoupila až za minutu osm. Ženě u vchodu jsem se představila a řekla, že jdu za kapitánem Tomanem. Nechala mě pár minut stát na chodbě. Nakonec mě nějaký muž odvedl do patra. Zaklepal na dveře a na vyzvání vstoupil dovnitř. Následovala jsem ho.

Ocitla jsem se ve velké místnosti. Přímo naproti dveřím bylo okno, které dovnitř propouštělo dostatek přirozeného denního světla. Uprostřed místnosti stál dlouhý stůl. V jeho čele, zády k oknu, seděl major Šnajdr. Po jeho pravici byl usazený Alex. Ten vstal, jakmile jsem vstoupila, a vyšel mi naproti. Podal mi ruku a chladně mě pozdravil. Oproti jeho včerejšímu přátelskému přivítání u nás na ředitelství to byl docela obrat. Ale nekomentovala jsem to. Alex mi nabídl místo. Sedla jsem si naproti Šnajdrovi do čela stolu. Vybrala jsem si židli, která od nich byla nejvíc vzdálená. Zajímalo by mě, jak by tohle moje chování vyhodnotil David. Dobrého vyšetřovatele z něj mimo jiné dělalo i to, že se zaměřoval na detaily v jednání podezřelých. A to jsem teď vlastně byla.

Major Šnajdr se tvářil, skoro jako bychom se viděli poprvé. To už zapomněl na několik rozhovorů, které jsme vedli u plukovníka Kadlece v kanceláři? Asi těžko. Spíš mi je nechtěl připomínat.

Informoval mě o probíhajícím vyšetřování, které je vedeno proti kapitánu Winklerovi. David byl – dle jeho vyjádření – jedním z podezřelých v případě vraždy Stanislava Flégla. „Vyžádali jsme si vás tady, abychom zjistili, do jaké míry jste byla zapojena do násilné smrti pana Flégla,“ pokračoval.

Neušlo mi, že během celého jeho proslovu se na mě Alex ani nepodíval. Raději upíral pohled na papíry ležící před ním.

„Do jeho smrti jsem zapojena nebyla. Ani jsem nemohla být. Jak už víte, odcestovala jsem v té době do zahraničí,“ odpověděla jsem Šnajdrovi. Dívala jsem se přitom na Alexe.

„To jsme si samozřejmě prověřili. Ale vy jste zemi opustila jednadvacátého dubna. Stanislav Flégl byl zavražděn dvacátého,“ informoval mě věcně Šnajdr.

Kruci. Proč jsem si to nezjistila? Včera jsem měla nutkání to udělat. Něco si o případu přečíst. Nebo se alespoň zeptat Honzy. Ale nakonec mi připadalo, že bych snad kvůli tomu mohla vypadat jako viník. Rozhodla jsem se to neřešit. Prostě tomu nechat volný průběh, protože já jsem nic neudělala. To přece muselo stačit. Nebo ne? David taky nic neudělal. A už ho vyšetřovali přes půl roku. Navíc se nezdálo, že by se to zlepšovalo. Spíš se to s postupujícím časem zhoršovalo. Co když na tom budu stejně? Co když se na mě za půl roku pokusí hodit další vraždu? To jsem si teď nemohla dovolit. Cítila jsem, že začínám panikařit. Naprázdno jsem polkla.

„Můžete mi říct, kde jste dvacátého dubna byla?“ pokračoval Šnajdr.

Ten den jsem měla volno a strávila ho doma. Sama. Řekla jsem mu to.

„Dobře. Co třeba v čase od šesté do deváté večer? Mluvila jste s někým? Mohl vás někdo vidět? Třeba sousedi?“ navrhl Šnajdr.

Snažila jsem se si vzpomenout, co se ten den dělo. Jenomže jsem vážně strávila celý den doma. Odpoledne přišel Tomáš ze školy, ale jeho jsem do toho zatahovat nechtěla. Navíc by alibi poskytnuté synem hlavního podezřelého pro Šnajdra stejně nemělo význam. „Myslím, že mě nikdo neviděl,“ odpověděla jsem.

„V kolik hodin přijel kapitán Winkler ten večer domů?“ pokračoval dalším dotazem.

„Nevybavuju si to přesně. Asi kolem desáté.“ Skutečně jsem si nebyla jistá. A čím víc jsem se snažila si vzpomenout, tím víc mi začaly jednotlivé dny splývat.

Šnajdr vstal a pomalým krokem přešel ke mně. Postavil se za mě. „Neřídila jste náhodou v uvedeném čase vozidlo Davida Winklera?“

Strašně moc jsem si přála, abych mohla vrátit čas a pořádně se na výsledcích připravit. Vůbec jsem totiž nechápala, kam těmi dotazy míří. Ale nic jiného než říct mu pravdu mi nezbývalo. „Určitě jsem neřídila jeho vozidlo. Byla jsem celý den doma,“ zopakovala jsem.

„Jak kapitán Winkler reagoval na to, že Stanislav Flégl vyhrožoval jeho synovi?“ zeptal se.

Nevěřicně jsem se na něj otočila. „Vyhrožoval?“

„Nevíte to?“

Kdybych to věděla, asi bych se tak blbě neptala. Ale než jsem mu stihla odpovědět, napadlo mě, že je to možná jen další jeho trik. „Nevím,“ zestručnila jsem svou odpověď. „Ale snad pochopíte, že po předchozích zkušenostech s vámi mám problém věřit čemukoli, co mi řeknete,“ nemohla jsem si odpustit jízlivou poznámku.

„Máme tři svědky, kteří byli u toho, když kapitán Winkler navštívil Stanislava Flégla v kanceláři. Pan Flégl mu před nimi vyhrožoval, že by jeho syn mohl skončit stejně jako syn pana Flégla.“

Vzpomněla jsem si na podříznutého Václava Flégla. Vybavila jsem si Tomáše. Zvedl se mi žaludek. Jestli tohle měl být jenom další Šnajdrův výmysl, dost to přehnal.

„Hano, jsi v pořádku?“ zeptal se mě Alex.

Podívala jsem se na něj přes stůl. Nebyla jsem. Chtělo se mi zvracet. Byla jsem unavená a ze všeho nejvíc jsem odsud chtěla odejít.

„Můžu dostat vodu?“ požádala jsem ho.

Okamžitě vstal a odešel z místnosti.

Šnajdr si sedl vedle mě. „Proč byl Winkler za Fléglem v tom hotelu?“ zeptal se.

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte.“

Upřeně mě sledoval. Čekal, že začnu mluvit. Ale pokud šlo o mě, mohli jsme tady takhle mlčky sedět další hodinu.

Asi mu to došlo. „Proč jste odjela ze země?“

„Potřebovala jsem dovolenou,“ vysvětlila jsem mu klidně.

„Den poté, co byl Stanislav Flégl zastřelen?“

„Nevěděla jsem, že byl zastřelen.“ Ještě urputněji jsem se snažila si vzpomenout, co se před mým odjezdem stalo. Jak se David choval. Co řekl.

Šnajdr promluvil a vrátil mě tak zase zpátky do místnosti s velkým oknem a dlouhým stolem, který se teď, když major seděl vedle mě, zdál moc krátký. „Pokud mi máte co říct, řekněte mi to teď. Protože až proti vám a Winklerovi nashromáždíme dostatek důkazů, už o spolupráci s vámi stát nebudeme,“ pronesl výhrůžně.

Zazvonil mi mobil. Přestala jsem vnímat Šnajdra vedle sebe a přijala hovor z operačního. V jednom domě na okraji města byla nalezena mrtvá žena. Nejspíš se jednalo o násilnou smrt. Ukončila jsem hovor a vstala. „Musím jít. Případ,“ řekla jsem Šnajdrovi a zamířila ke dveřím.

„Myslím, že se ještě uvidíme.“

Bylo to dost pravděpodobné, ale radost jsem z toho neměla. Vlastně jsem byla té mrtvé ženě vděčná, že mě vysvobodila.

Co se to se mnou kruci dělo? Někoho zabili a já jsem z toho měla skoro radost. Mohla jsem se Davidovi divit, že se poslední dobou choval divně? Mě z inspekce přímo nevyšetřovali a stejně mě to už dost negativně ovlivňovalo.

Na chodbě jsem narazila na Alexe. Nesl sklenici vody. „Vy jste už skončili?“ zeptal se překvapeně.

„Ne plánovaně. Musím jít. Práce,“ vysvětlila jsem.

Zamířil se mnou ke schodišti. „Omlouvám se za včerejšek. Dost mě naštvalo, že jsi mi o sobě a Winklerovi neřekla hned u oběda. Rozhovor s ním a plukovníkem Urbanem mi na náladě taky moc nepřidal. Ale chci, abys věděla, že s tebou žádný problém nemám. Ani si nemyslím, že jsi do těch vražd zapletena.“

Zrovna teď mi bylo úplně jedno, co si myslí. Hlavně jsem odsud chtěla zmizet.

Vyšli jsme z budovy. Alex šel pořád vedle mě. „Dělá Winkler dneska? Potřebuju s ním ještě něco probrat.“

„Ne, má volno,“ odpověděla jsem mu při nastupování do auta.

„Dobře. Stavím se za ním doma,“ reagoval a zamířil zpátky do budovy.

Došlo mi, že David určitě nikomu neřekl, kam se na víkend chystá. „Alexi?“ zavolala jsem na něj a z auta zase vystoupila.

Otočil se a vracel se ke mně.

„David není doma. Odjel na víkend. Vráť se až v neděli večer.“

„Kam odjel?“ Nebyla to zdvořilostní otázka.

Podívala jsem se mu do očí. „To, na co se ho chceš zeptat, určitě počká do pondělí, co?“